

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Michaely Bejčkové a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobce: Průmyslové areály, s. r. o., IČ 271 10 796, se sídlem Kaprova 13/14, 110 00 Praha 1 – Josefov, zastoupeného Mgr. Pavlem Jiříčkem, advokátem se sídlem Studentská 174, 290 01 Poděbrady, proti žalovanému Magistrátu hlavního města Prahy, se sídlem Mariánské nám. 2, 110 01 Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 9. 5. 2008, č. j. S-MHMP 156642/2008/OST/Lš,

takto:

I. Žaloba se zamítá

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Úřadu městské části Praha 22 ze dne 4. 12. 2003 bylo žalobci nařízeno odstranění stavby (zařízení staveniště) – přízemního zděného objektu a haly v bývalém areálu Armabetonu na pozemcích blíže specifikovaných v k. ú. Uhřetěves – neboť u stavby uplynula stanovená doba jejího trvání a pominul účel, pro který byla zřízena. Žalobcovu odvolání proti tomuto rozhodnutí zamítl žalovaný dne 31. 1. 2007 jako opožděné.

Dne 27. 12. 2007 podal žalobce u Úřadu městské části Praha 22 žádost o obnovu řízení v této věci; správní orgán však žádost zamítl dne 19. 2. 2008 jako nedůvodnou a opožděnou. Navrhovanou výpověď svědka V. Š. (podle níž nebyly stavby součástí staveniště, které mělo být odstraněno nejpozději do 31. 12. 1986, a byly starší) nepovažoval správní orgán za nový důkaz, který by odůvodňoval obnovu řízení, protože tentýž důkaz (včetně rodného čísla a místa trvalého pobytu svědka) navrhoval žalobce již v původním řízení o odstranění stavby v roce 2003. Správní orgán ani tehdy tento důkaz nepoužil, neboť měl k dispozici dostatek důkazů jiných. Navíc vlastník pozemků pod stavbou se rovněž ke stavbám svědecky vyjádřil, a to ve zcela opačném duchu. Správní orgán proto nepřihlédl ani k jedné z těchto výpovědí, protože šlo o „tvrzení proti tvrzení“. S ohledem na to, že původně byla svědecká výpověď pana Š. navrhována již v roce 2003, nedodržel žalobce ani subjektivní tříměsíční lhůtu pro podání žádosti o obnovu řízení. Jelikož již v původním řízení správní orgán nepoužil tento důkaz, dospěl k závěru, že nové provedení důkazu by stejně neovlivnilo rozhodnutí ve věci samé.

Žalobcovo odvolání proti tomuto rozhodnutí zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 9. 5. 2008 a napadené rozhodnutí potvrdil. Ve všem se ztotožnil se správním orgánem I. stupně; dodal též, že obnovy řízení se nemůže domáhat ten, kdo mohl důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení. Žalobce se přitom o svědku zmiňoval již v odvolání podaném v původním řízení s tím, že dodá jeho osobní údaje co nejdříve; to však neučinil.

V žalobě proti rozhodnutí žalovaného vyjádřil žalobce přesvědčení, že novou skutečností, která mohla mít za následek jiné řešení sporné otázky, byl právě obsah výpovědi svědka V. Š. (nikoli tedy samotné povědomí o existenci tohoto svědka). Žalovaný sice uvedl, že provedení důkazu výpovědi V. Š. by neovlivnilo rozhodnutí ve věci samé, není však zřejmé, jak se s obsahem výpovědi vypořádal a jak jej vyhodnotil ve vztahu k původnímu rozhodnutí nařizujícímu odstranění stavby (to bylo totiž postaveno na předpokladu, že stavby jsou součástí staveniště, které mělo být odstraněno do 31. 12. 1986). Subjektivní tříměsíční lhůta pro podání návrhu na obnovu řízení nemohla marně uplynout, neboť žalobce se o důvodu obnovy dozvěděl až v listopadu 2007, kdy se mu podařilo najít V. Š. na jeho nové adrese a seznámit se s jeho konkrétními poznatky ohledně staveb, jejichž odstranění bylo v roce 2003 nařízeno. Žalobce proto navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na svých závěrech; rozlišování žalobce mezi existencí svědka a „obsahem jeho povědomosti“ označil za účelovou. Žalovaný proto navrhl zamítnutí žaloby.

Ze správního spisu soud zjistil, že v „námitce“ ze dne 5. 11. 2003, vznesené v průběhu řízení o odstranění stavby, navrhl právní předchůdce žalobce výslech svědka V. Š. (uvedl zde jeho rodné číslo a trvalé bydliště), který v době výstavby „Stavebního dvora – dopravního závodu a opravy VHJ“ působil na stavbě jako stavební dozor a může potvrdit, že stavby, o jejichž odstranění se jedná, nebyly součástí zařízení staveniště. V odvolání ze dne 16. 11. 2006 směřujícím proti rozhodnutí, jímž se nařizuje odstranění stavby, opět právní předchůdce poukázal na to, že jeho tvrzení může potvrdit i svědek V. Š., jehož nacionálně přislíbil dodat co nejdříve (to však neučinil, a odvolání bylo pak v lednu 2007 zamítnuto). Ve své žádosti o obnovu řízení žalobce uvedl, že se mu podařilo získat nový důkaz – výpověď svědka V. Š., která prokazuje skutečnost, že stavba nebyla součástí staveniště; k žádosti byl připojen přepis výpovědi svědka s jeho notářsky ověřeným podpisem. Svědek tu uvedl, že v 70. a 80. letech pracoval jako stavební dozor investiční výstavby; podle toho, co si pamatuje, nezasahovaly hranice staveniště vůbec do míst, kde se v současné době nacházejí stavby, jež mají být odstraněny.

Žaloba není důvodná.

Podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb.) se řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování. Podle § 100 odst. 2 může účastník podat žádost o obnovu řízení do 3 měsíců ode dne, kdy se o důvodu obnovy řízení dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne právní moci rozhodnutí. Obnovy řízení se nemůže domáhat ten, kdo mohl důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení.

Soud se ztotožňuje s posouzením věci, jak je provedly správní orgány, a to jak v otázce lhůty pro podání návrhu na obnovu řízení, tak v posouzení samotného důvodu pro obnovu. Obě tyto otázky spolu souvisejí; to, že žalobce pokládá svůj návrh na obnovu řízení jak za včasný, tak za důvodný, vychází z jeho přesvědčení, že dříve neznámou skutečností, kterou nemohl v původním řízení uplatnit, je konkrétní obsah sdělení V. Š. Žalobci se totiž

nepodařilo kontaktovat V. Š. v původním řízení o odstranění stavby, ačkoli mu byla známa nejen jeho existence, ale také budoucí obsah jeho výpovědi (srov. žalobcovu „námitku“ ze dne 5. 11. 2003 a odvolání ze dne 16. 11. 2006, ve kterém žalobce přímo uvádí, že V. Š. může potvrdit, že stavby nebyly součástí staveniště); vychází tedy z toho, že „uplatněním“ nové skutečnosti nebo důkazu je až předložení obsahu navrhované svědecké výpovědi správnímu orgánu, nikoli navržení konkrétního důkazního prostředku.

V tom se ovšem žalobce mylí. Obnova řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) slouží k tomu, aby rozhodnutí správního orgánu co nejvíce odpovídalo zásadě materiální pravdy vyjádřené v § 3 správního řádu [*Nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (...)*] – tedy aby právní poměry účastníků nebyly „navždy“ upraveny způsobem neodpovídajícím skutečnému stavu věci pro případ, že se skutečnosti či důkazy svědčící o skutečném stavu věci objeví až po pravomocném skončení řízení. Svědecká výpověď V. Š. není „skutečností“, nýbrž (slovy zákona) „důkazem“, přesněji řečeno důkazním prostředkem. Nelze souhlasit se žalobcem v tom, že by tento důkazní prostředek nebylo možno uplatnit v původním řízení, protože jej sám uplatnil, jak o tom svědčí obsah správního spisu, a to jednak již během řízení v I. stupni, jednak v odvolání proti rozhodnutí, jímž se nařizuje odstranění stavby. To, že správní orgán tento důkazní prostředek nevyužil, resp. navrhovaný důkaz neprovedl, je věc jiná; pojem „uplatnění“ důkazu se váže k procesní iniciativě účastníka řízení, nikoli k tomu, zda důkaz v řízení skutečně byl proveden či nikoli. Důvodem, pro který nebyl navržený důkaz v řízení proveden, nebylo to, že by navržený svědek byl nekontaktní, ale to, že správnímu orgánu nebylo tohoto důkazu v řízení třeba, protože rozhodné skutečnosti měl za prokázané na základě listinných podkladů a nepovažoval za účelné vyslýchat osoby, jejichž svědecké výpovědi by (jak to podání účastníků naznačovala) byly ve vzájemném rozporu. (Je pravda, že důvod, pro který správní orgán I. stupně v původním řízení nepředvolal svědka V. Š., je zřejmý až z rozhodnutí ve věci obnovy řízení; v rozhodnutí, jímž bylo nařízeno odstranění stavby, o tom není zmínka. Tento procesní nedostatek spočívající v tom, že správní orgán v odůvodnění rozhodnutí výslovně neuvedl, proč neprovede navržený důkaz, však nelze řešit cestou obnovy řízení.)

Subjektivní lhůta pro podání návrhu na obnovu řízení se nemůže počítat od okamžiku, ve kterém se účastník s navrhovaným svědkem setkal a jeho tvrzení zapsal. Důvodem obnovy řízení by mohla být typicky existence svědka, o kterém účastník během původního řízení nevěděl a vědět nemohl; v projednávané věci však žalobce o svědkovi věděl již v roce 2003, znal jeho osobní údaje a předběžně správnímu orgánu sdělil i svědkův názor na věc (tedy že stavby, vůči nimž směřoval příkaz k odstranění, nebyly součástí staveniště). Důvodem obnovy však není to, že zástupce žalobce navrženého svědka kontaktoval (což se mu dříve zřejmě nepodařilo) a místo dřívějšího zprostředkovaného sdělení obsahu navrhované svědecké výpovědi předložil správnímu orgánu listinu zachycující vlastní slova svědka. Od okamžiku tohoto kontaktu nelze počítat tříměsíční subjektivní lhůtu. To, že tu byl svědek, který by k situaci mohl říct své, žalobce věděl a sdělil už v původním řízení, a jak správně upozorňuje žalovaný, uplatnil tento důkazní návrh i v odvolání, což vylučuje obnovu ve smyslu § 100 odst. 2 věty druhé správního řádu.

Protože ve věci nebyla naplněna již první z podmínek stanovených v § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu (tedy neobjevila se tu dříve neznámá skutečnost nebo důkaz), nebylo ani nutné zabývat se podmínkou druhou, totiž zda nová skutečnost či důkaz mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, která byla předmětem rozhodnutí (pokud totiž předkládaný důkaz není podle hodnocení správního orgánu důkazem dříve neznámým, nemá smysl aplikovat na něj druhou podmínku, která dále zužuje kategorii *dříve neznámých* důkazů a vyjímá z nich jen ty, které by mohly ovlivnit věcné řešení sporné otázky). Jen pro úplnost tak soud dodává, že i

když je tato argumentace správního orgánu ve vztahu ke konstrukci ustanovení § 100 odst. 1 písm. a) ne zcela logická, má správní orgán pravdu v tom, že svědecká výpověď V. Š. by jistě nemohla ve vztahu k předmětným stavbám odůvodnit v roce 2007 jiné řešení, pokud už v roce 2003 dal správní orgán najevo (byť pouze implicitně), že své závěry staví na listinných důkazech (a že věc by tedy nijak neobjasnilo pořizování protichůdných výpovědí, na jejichž vzájemnou rozpornost bylo možno předběžně usoudit z podání účastníků).

Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 8. února 2012

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková